

ANG IMPOSIBLENG KASUNDUAN

SEMANTIC REALITY 2026 · GOVERNANCE · 05

Ngayong araw, isang buwan na ang GILLETTENARRATIVE.

Isang pagsilang na dumating matapos ang apat na taon ng pagbubuntis, kung saan nagtagpo ang pagkatao, tiyaga at disiplina at ang tatlong henerasyon ng dugong pangkorporasyon: limampu't walong taon ni Lolo Camp, apatnapung taon ng aking ama, labingwalo ang akin.

Natural ang panganganak. Walang paghilab. Walang pag-iri. Walang sakit.

Ang komadrona ay ang batas ng copyright. Pinili ko ang pinakamahusay. Walang dapat ikabahala — laging alam ng copyright ang dapat gawin, at walang sinumang sapat na hangal para makipagdigma rito.

Nang araw na iyon, inilagay ng web ang isang post ng GILLETTENARRATIVE sa gitna ng mga paghahanap na mahalaga. Ang pamagat ay isang takeover, ipinahayag nang walang hiya.

Pagkatapos ay may nangyaring laging nangyayari sa ganitong mga usapan. Sinabi sa akin ng isang babae na hindi ako kumikilos na gaya ng aking sarili — na hindi bagay sa isang lalaking nagngangalang Frega ang pasasalamat sa mga taong walang ipinakita sa akin kundi paglayo at pagkapoot.

Kaya nagsimula ang isa pang pag-akyat.

Ang kaharian ng mabigat na bakal. Ang teknolohiya ng mga sistema. Isang lumang sagisag ng magkakrus na talim na tila ginawa para sa iisang pangungusap: Ako ay isang talim.

Pagkatapos ay ang kaharian ng balat at tubig, natutulog sa ilalim ng iisang bubong kasama ng una.

Isang tseke. Dalawang siglo ng metal.

Kusang nabuo ang arkitektura. Kailanman ay hindi ko ito iginuhit sa papel. Plastik sa ibaba. Bakal at balat sa itaas. Ang Inang Gillette, naipit sa gitna, gaya ng isang bagay na hawak ng gato.

Dumating ako sa Wall Street. Hindi sa paraang inaasahan nila. Walang amerikana. Walang kurbata. Pinanood ako ng security na pumasok nang nakasuot ng bakyang kahoy at Bermuda shorts.

Lumabas ang mga may-ari ng Exchange para salubungin ako. Walang tigil ang pagkislap ng mga kamera. Dalawang network na ang nagla-live.

Walang nagsalita kahit isang salita. May sampung bilyong dolyar ako, at kapag may sampung bilyong dolyar ka sa bulsa, maaari kang magbihis kahit paano mo gusto.

Binuksan ng bangko ang silid. Walang nagtanong kung handa na ako — nagsimula na lang silang magbilang. Hindi kailanman itinatanong ng due diligence kung magagawa ang isang kasunduan. Itinatanong nito kung saan pipirma bago maunahan ng iba.

Isang tseke. Dalawang siglo ng metal.

Hindi ako bumili ng mga kompanya. Isinara ko ang isang bilog na iniwang bukas ni Lolo Camp.

Ang unang kaharian ay may hawak na plastik at papel.

Ang ikalawa ay may hawak na mabigat na bakal.

Ang ikatlo ay may hawak na balat at tubig.

Isang bagay lamang ang hawak ko: GILLETTENARRATIVE. At mas mabigat ang isang tunay na pangalan kaysa sa tatlong pabrika.

Nakatitig ang mga bangkerong naka-dyaket sa aking mga paa, hindi sa mga papeles. Napirmahan na ang mga papeles bago pa ako pumasok.

Hindi nawala ang mga brand. Nagpalit sila ng apelyido.

Nanatili ang una sa mga istante ng supermarket, sa mga tindahan ng gamit pang-opisina na nagbebenta pa rin ng mga panulat sa mga taong ayaw makipag-ugnayan sa Amazon.

Dinala ng ikalawa ang magkakrus nitong mga talim diretso sa aking manipesto, na para bang hinulma ang mga ito para sa iisang linya lamang: Ako ay isang talim.

Kinuha ng ikatlo ang balat at tubig at naglagay ng iba pa sa ibabaw ng mga ito — hindi performance. Pag-aalaga sa sarili.

Nanatili ang mga lumang pangalan sa mga kahon. Lumipat sa ibang lugar ang tunay na pangalan.

Tumigil ang mga tao sa pagbili ng Gillette.

GILLETTENARRATIVE ang binili nila — hindi dahil mas mura ito. Iniayon ko ang mga presyo sa kalidad, hindi sa tubo. Binili nila ito dahil sa likod ng bawat talim ay may isang tunay na kuwento, at walang ahensiya sa Manhattan ang marunong sumulat ng isang kuwentong hindi tunog-peke.

Pagkatapos ay itinanong ng mga analyst ang kanilang karaniwang mga tanong: sino ang mga bagong CEO, saan ang punong-

tanggapan, paano isasaayos ang lahat?

Simple ang sagot ko. Bigyan ninyo ako ng tatlong araw sa Boston at kukunin ko ang mga tao ng Gillette. Hindi lahat. Ang mga tunay lamang. Ang mga gaya ko.

Mula sa pagiging ina, naging lola ang Gillette, at gaya ng bawat nakatatanda, alam na niya ang daang nasa unahan. Inahitan nang malinis ang board sa loob ng wala pang dalawampu't apat na oras, dahil sa kawalan ng kakayahan. Tatlong tanong ang umalingawngaw sa bawat silid:

Ano ang iniisip ninyo habang pinagpipira-piraso niya kayo online?

Paano ninyo inasahang matatalo ang isang lalaking ayaw sa inyong pera — isang dolyar lamang?

Bakit hindi ninyo siya kinausap kahit minsan?

Nang gabing iyon, dumating ang isang sugo, dala ang isang pangalang nakalimbag sa isang walang-lamang kahon — isang bodegang wala nang ginagawang anuman na hindi ko kayang gawin nang mas mahusay, mas mura at may higit na kaluluwa. Tumingin siya sa akin at nagsabi:

Hindi pang-ahit ang binibili ng mga tao. Ang taong nagbebenta nito ang binibili nila.

At isipin mo — pumasok ako nang naka-bakya. At binili ko ang lahat.

Ferdinando